

UUT'T OLDE VODDEN

Völle huuze hebt ter hier
Van dee grote achterdeurn,
Hlaf rond wel an de bövenkante,
Door könt ze met wagens
inveurn.

't Huus steet ok meestentieds
Met de achterkante noa de weg,
Der is een peëdjen umt huus
Dat oe bie de veurdeure breg.
In dee achterdeure zat eerder
Altied ok een hoëndergat,
Stief böven de onderklampe
Wast dat ut geëtjen zat.
Met een plenkken a schoëve
Koj an de deële-kante
Dat geëtjen ok dichte doon,
Moor feitluk zolt constante
Hoas altied wel lös stoan.
Want hoender neet alléne
Ok katten mossen uut en in,
Iej zollen moor énkelt zeene
Dat dee schoëve der veur zat.
De hoënder profeteern door van
Dee wissen överal de weg,
Wipten deur tgat en dan
Schuumden ze de deële af!
Ze vonnen door altied wel wat,
Woor tveevoer wodt op eslagen
Is meestied wel etten zat!
Haver of rogge zol soms guurn,
Dan können ze zòadjes pikken!
Ok gingen ze wel avontuurn
Deur thele achterhuus!
In de stalle wissen ze de weg
As ikke in mien bokse-zak
En hoënder dee bunt an de leg
Zunt ok altied niets en wierug!
Ut eiër leggen van zon henne
Vindt de mense moor plezierug!

De holde gingen zo ok in
Scharrelden onder de spoorn,
Dan zag ie ze'n hele tied neet
Haj ze uut t oge veloorn!
Ze kwammen op de achterbalken
En opt loekspier neust slogpat,
Ze verenneweert zo völle neet
Afnach vin ie dat neet steet,
Ze bunt dus zo vriej as wat!
Zo gebeurn ut nog al us
Dat ze door gingen „weg-leggen”,

Anders goat ze slim kakelen
Moor dan zolt ze niks zeggen
Diëpe vot achter heu of stro
Leiën ze eur ei door neer!
De andre dag um de zelfde tied
Kwammen ze opt nös tan weer.
En moor zó, zonder daj twis
Leiën vieftien eiër int nös!
Och ie könt ze neet noagoan
De hoender dee loopt lös.
As de hen zon trop eiër zuut
Asl de natuur goan sprekken,
Dan wodt dee henne breuds
Wil kuukens goan vewekken!
Zee blif tan op tnös zitten,
Zal de eiër goed warm hollen
Allene dr af um effen te etten
En de eiër um te rollen.
Ze nemt veur t etten weinug tied
Wodt zo mager as een holt
Effen dr af, ze zal zich reppen
Want de eiër meugt neet kolt!
Zo zit ze door in eenzaamheid
Hef zichzelf door zo vestopt,
En iej hebt minder eiër egaard
As dat ie hadden ehopt!

Ai dan dre wekke wieter bunt
Heur ie ast stille is
Op de deële een slim gepiep
En denk ie tlöp toor mis!
Zollen dr zó völle moëze weën
Dat dee zo goat te keer?
Ze vret al oew zoad tan op
Hol iej gin krummel meer!
Dat mos drek onderzoch
Dus klom ie dr noa toë!
tWas ech een pak van oew hart
Toë ie zaggen t kuuken-gedoë!
Gin moëze gelukkug dus
Van de kuukens kwam t gepiep!
Een moëze-trop was n strop ewes
Ie waarn bliej dat ut zo liep!

Noew mossen dee kleine beesjes
Noa onderen wodden ebrach
Zhaj inens meer kuukens
Asdat iej hadden vewach!
Iej könt ter nog neet över uut
Daj dee breudse hen nooit zag;
Umdat t alles goed is egoan
Zeg ie noew toch: „Ut mag!”

Neet allene int achterhuus
Ok wel buuten in de busse
Goat hoënder soms weg-leggen,
Zon vestopt nös, heel knusse!
Onder een brummel-struuke
Wat beschut tegen ut weér,
In t sek-grös in een kuüle
Lei zee eur eiër dan neer!
Noa t breün kwam de kloeke dan
Met eur kuukens an oew deur,
Want veur eur trop kinders
Door mos ze etten veur!
Vrögger hadde wiej völle
Van dee gebrokken ries,
Kuukenries neumen wie dat
Neet heelmool wit, iets gries.

Den eersten dag al können
Dee beesjes dat oppikken dan,
De kloeke riëp: tok, tok, tok,
En wees de ries-keurntjes an!
Zelf zol zee niks nemmen,
Door wol ze neet van wetten!
Pas as ter wat överbleef
Zol ze ok wat goan etten!
Veral de eerste tied
Koësteren ze eur kinder,
Dee kroppen dan onder eur
Hadden van kolte gin hinder!

Deur t dons dat ze umgaf
Kwammen ok gaw veertjes al,
Eers an de vleugeltjes
Dan zachjes överal.
Deur de zorgen van de kloeke
Greuit kuukens in kooite tied
Tut volslagen hen en hanen!
Moor de hanen héél ie niet!
Want biejeen trop hoënder
Heurt een enkle hane moor!
As vader van heupe kuukens
Heelen ze um in ere door!

Noew met dee breud-machines,
Ut deut toch wel wat zeer,
De kuukentjes tegeswoordig
Hebt ens gin móöder meer!!